

Лепо је летети

“Како мора да је тим птицама?” , питала се девојчица док је јато ластва прелетало плаветнило тик изнад њене главе. Птице су много више виделе од ње, малог детета, завезаног за земљу.

Такав су поклон добиле – крила, па ипак једино што су на свету гледале је дестинација.

Када би она добила шансу, она би прегледала сваки кутак света. Сву децу и све одрасле, сваку шуму и свако поље, сваку реку и свако море.

Па ипак, ко каже да она не може летети? Уз мало труда, деца могу свашта, помислила је. Жуздигла се на ноге, погледала у небо и потрчала, потрчала и скочила, али уместо да јој се ноге лепе назад за земљу, качиле су се за ваздух и возиле ветрове поветарце.

Испод ње се уздизало дрвеће, клупе, људи па и цео парк у коме је до малопре седела.

Нагнула се унапред и загледала у малу девојчицу како гаси замишљене пламенове дугачким штапом. Насмешила се на помисао исте девојчице како стапава људе из пожара, колико се видео пламен жеље и снова у њеним очима.

Магла је и даље спречавала њу да сама прође до свог сна. Иза густе магле, били су само обриси. Скрнула је погрф ка једном раскошном дрвету, високом довољно да дохвати звезде, иако су његове руке вукле ка месецу.

Исто толико жељан дечак, наслањао му усе на стабло, очи фиксиране на групу деце која ни мало пажње нису обраћала на њега.

Осетила је јак бол у срцу. Веровала је да то нису била само насумична деца. Док је скупљао руке испод браде, видело се како замишља себе међу том групом. Дуго је тако гледала и она, желела на нову срећу и нов начин да јој прође поподне. Тако је и сад желела да сиђе доле, загрли га и каже да није све готово, да се у трави увек изгази нов пут. Али јој нису дале. Нису јој дале птице, које су брзим летом пљуштале поред ње. Оне су летеле баш зато што нису на сваку своју жељу слетале. Пратиле су ветар.

Прошао је парк, дизало се брдо, па планина. Горе, где се хладноћа већ хватала за сваки камен и грану, мали човек је, слупчан, седео испред ватре која се полако, трептако гасила. На том истом месту је трљао штап, у нади да заварничи.

Тај човек није изгледао превише изморено, нити је био високо уз планину, али се видело да жели да настави даље, још више, уместо да се врати одакле је дошао.

Даље је пловила, грлила облаке и качила за косу лишће, док су се изнад ње полако палиле звезде и плаво бојило у црно.

Пролетела је што је ниже могла, кроз једно мало село. Баш кад је кренула да одлети, чула је слатку мелодију. Кроз један висок прозор, кроз обриси и мрље, седео је за столом стар човек звиждукао кратку мелодију и писао. Његови дугачки прсти су вукли оловку као перо

по папиру. Његове наочаре су висиле баш на врх носа. Испод танког светла свеће, сијала је срећа у старом човеку. Као да га је одмах прочитала, или можда препознала као дечијег писца. Цао је живот посветио силним књигама, деци и њиховој машти. Као да је и сам идаље био дете или је кроз снове сачувао машту од света одраслих.

Коначно је отпловила назад, већ уморна од свега што је видела. Села је испод дрвета и замислила се, прилепивши леђа уз под.

Њени снови су из главе отплутали напоље, испред њених очију су плесали као један дугачак филм.

Снови данас, они у којима је по цео дан седела са незамисливом количином књига. Они у којима је освојила медаљу из својих омиљених спортова, оних из којих се спремао и из оних о којима је још морала да машта.

Понеки снови који су се врзмали околу тек скоро, а неки из детињства.

Толико и толико жеља су биле у не само њеној, већ и туђој глави. Били су ту они о будућности, чисти или мутни.

Мора да и ти имаш и оне о садашњости, оне реалне и оне за које знаш да су само у твојој глави.

Ту су и они који се желе за друге, за њихову срећу и здравље.

Само морамо да затворимо очи и полетимо, увек је све јасније из шире перспективе.

Тако је размишљала девојчица, мислила о свом следећем лету, све док....

„Хајде Нора, крећемо назад!“

И заједно са телом, сад јој је и глава слетела назад на земљу.

Нора Веселинов

ОШ „Карађорђе“ ВИИ2